

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De primo vivendi genere nascentis Ecclesiæ, & de dono scientiæ.
Qui eminentior est in hac eminenti scientia, minùs inter homines eminere
cupit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

A. T. 14.

semel dicta, ut oblerarentur, *Confirmantes animas Discipulorum, exhortantesque ut permanerent in fide.* Quod in ipso nascentis Ecclesie exordio magis mirum est, ut supra retulimus, cum vix unum aut aliud præceptum docuissent Apostoli, dicuntur tamen omnes fideles *perseverare & perdurare in doctrina Apostolorum*, quasi jam doctrinam Christianam universam plenè didicissent; sed non tam multa scienda sunt ut faciamus, quàm multa facienda sunt ut sciamus. Exequamur pauca quæ novimus & plura cognoscemus. *Quia verò plures magis scire desiderant, quàm bene vivere,* inquit Thomas à Kempis, *ideo saepe errant, &*

1. de Imit.
Chr. 3.

pene nullum vel modicum fructum ferunt. O si tantam adhiberent diligentiam ad extirpanda vitia, & virtutes inserendas, sicut ad movendas quæstiones! Tibi, tibi hæc dicuntur

Ad Evangelium Feriæ: *Sic Deus dilexit mundum, &c.* Joan. 3. Vide in 1. parte, Feriam 2. primæ Adventus hebdomadæ: Ubi quæ de dono Filii dicuntur, accommodari rectè possunt dono Spiritus sancti: Quamquam, his diebus, non tanta debet haberi ratio propositi Evangelii, quanta Solennitatis exhibitæ, cui delervunt non modò quæ supra jam ipso die Dominico dicta sunt, sed quæ singulis hujus hebdomadæ Feriis referuntur.

FERIA TERTIA. DE PRIMO VIVENDI GENERE nascentis Ecclesie: Et de dono Scientia.

Omnes qui credebant, erant pariter, & habebant omnia communia: possessiones & substantias vendebant, & dividebant illa omnibus, prout cuique opus erat. Act. 2.

VERITAS PRACTICA.

Qui eminentior est in hac eminenti scientia, minus inter homines eminere cupit.

Ratio est, quia eminere in hac scientia est, perfectè cognoscere tantum res humanas valere, quantum valent ad salutem.

Sed qui perfectè id cognosceret, non optabit inter homines eminere.

Ergo neque is, qui hac in scientia eminebit; quod certè est consideratione dignissimum.

I. PUNCTUM.

Hoc erat primum vivendi genus nascentis Ecclesie, ut quotquot crederent, simul omnes conviverent, simul omnia sua conferrent, quæ omnibus essent communia, nihil ut suum quisquam diceret, sed singulis divideretur quod cuique videretur opus, & celeste & divinum vivendi genus! tanta erat certè in admiratione apud Judæos,

ut tamen non crederent, credentes tamen idcirco venerarentur quòd ita viverent. Sic appetit Divus Hieronymus ubi de S. Marco & primis Christianis: *Philo, inquit, disertissimus Iudaorum videns Alexandræ primam Ecclesiam adhuc judaizantem, quasi in laudem gentis suæ, librum super eorum conversatione scripsit. Et quomodo Lucas narrat Ierosolyma credentes omnia habuisse communia, sic & illo quod Alexandria sub Marco fidei Doctore cernebat, memoria prodidit.*

Quàm verò jam mutaræ rerum vices! quàm pauci modò sic suarum rerum contemptores! quàm multi retinentes! Sed nunquid mutatum Evangelium? nunquid mutata veritas, nunquid mutatus Christus? planè idem *heri & hodie, ipse & in sæcula,* inquit Apostolus, *seu illud est quod Propheta monuit: Iudicium Domini cum habitatoribus terra: non est enim veritas & non est misericordia, & non est scientia Dei in terra.* Donum erat scientiæ, quo sic primi Christiani humana omnia contemnebant, quemadmodum de se Apostolus tam expressè affirmat: *Veruntamen existimo* Phil. 3. omnia

omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Iesu Christi Domini mei, propter quem omnia detrimentum feci, & arbitror ut stercora, ut Christum lucrificarem. Dicitur eminenti scientia, quia valde eminet in vita Christi, & valde eminentes facit eos, qui sic omnibus rebus creatis supereminent. Sed tamen quod mirum est & valde considerandum; *Qui eminentior est in hac scientia, minus eminere cupit inter homines.*

1.2. q. 9.

Quod ut intelligatur, perpendendum accuratè quid sit eminere in hac scientia, nempe id perfectè cognoscere, tantum res humanas valere, quantum valent ad salutem & perfectionem. Sic aperit sanctus Thomas, *Ad scientiam, inquit, propriè pertinet rectum iudicium creaturarum; Tum ibidem; Homo per rectum iudicium scientia, creaturas ordinat in bonum divinum. Quasi diceret paucis his verbis, quod alii fusius, quisquis ex hac scientia de reb⁹ creatis & humanis iudicat, de his rectè iudicat; & qui de his rectè velit iudicare, debet ex hac scientia iudicium sumere, quæ propterea scientia animæ dicitur de qua Sapiens: *Vbi non est scientia animæ, non est bonum.**

Pr. 19.

Jam verò qui rectè de his iudicat, non aliter eas æstimat nec aliter valere videt, quam prout valent ad salutem seu bonum divinum, ad hunc enim finem sunt omnia condita; unde sequitur non aliud esse eminere in hac scientia, quam sic perfectè cognoscere tantum res humanas valere, quantum valent ad salutem, quia hoc solum est rectè de his iudicare.

Prov. 30.

Sap. 10.

O scientiam divinam supra cæteras verè eminentem! ò quam verè sapientissimus hominum dixit, se *stultissimum esse virorum*, quod careret illa, quam vocat, *sanctorum scientia*, hinc etiam ab eodem aptè dictum de Domino, quod *justum deduxit per vias rectas, & ostendit illi regnum Dei, & dedit illi scientiam sanctorum*; nempe hæc est scientia qua sancti per vias rectas deducuntur inter hujus vitæ prospera & adversa, sic utrisq; utendo quantum profunt saluti comparandæ.

II. PUNCTUM.

Sed qui id perfectè cognoscet, non optabit inter homines eminere. Quo scilicet modo naturaliter desideratur ad vanitatem, ad jactantiam & æstimationem; nam cum hæc nihil

profint, imò valde obsint ad salutem, quomodo is ea desideraret, qui non aliter res æstimat & cupit, quam prout ad salutem valent? Certè si pro salute aliena, si pro juvandis proximis, si pro defensione Ecclesiæ & veritatis, ac denique si ob similem aliquem bonum finem vellet quis eminere, ut, quantum plus eminet, tantò magis prodesse posset, laudabilis esset cupiditas: sed quotus quisque est qui sic purè & sincerè aliis præeminere velit, & non potius præesse quam prodesse cupiat? Quod cum ad salutem tantum obsit, quantum cupiditas vehementius exardescet, nonne is qui probè id cognoscet, id omnino non optabit: aut sane salutem negliget?

Nunquid possum desererè pinguedinem meam, dulcedinem meam, & bonum meum, ut inter li-næ cetera promovear? Sic oliva, sic ficus, & vitis dixerunt aliis lignis se in Regem suum volentibus constituere, ut refert apologus in libro Judicam. *Quantò tu verius: Nunquid possum desererè vocationem meam, salutem meam, pacem meam, & Christum meum, ut inter alios forte magis emineam?*

III. PUNCTUM.

Quæ ergo est eminentior in hac eminenti scientia, minus inter homines eminere cupit.

Quia scilicet rectius de rebus iudicat, & hoc est rectum de rebus iudicium, sic eas æstimare quantum ad salutem valent, unde cum sic vane eminere inter homines nihil ad cælum proficit, imò multum obsit, plane concludendum est, quod qui magis eminet in hac scientia, minus inter homines eminere velit, aut sibi ipse contradicat. *Qui altam facit domum suam, quarit ruinam.* Atque inde infer nonnisi vanos, ignaros, & stultos eos esse, qui nullo probato sibi proposito fine, honores ambiunt vel avide oblatos suscipiunt; cur enim superbiunt & in superbiis suis exultant, nisi quia bonum se aliquod adeptos putant? At si veram haberent scientiam, itane iudicarent? Si autem vera illis deest scientia, nonne ignari sunt? Nonne imprudentes? nonne errant? nonne idcirco dicitur: *Propterea captivus dicitur: Deus est populus meus, quia non habuit scientiam. Propterea dilatarvit infernus animam suam & aperuit os suum absque ullo termino. Propterea etiam Sapiens factus sapientior, Vanitas vanitatum, inquit, & omnia vanitas. Non quòd*

Prov. 17.

Is. 5.

Eccl. 1.

Sap. 14.

res creatæ & humanæ vanæ sint in se, quæ potius bonæ sunt, à Deo factæ & à Deo approbatæ: sed quia bonis male utitur homo; cùmque sit quasi ordinarius rerum usus ut non aliter eis utantur homines quàm ex inordinato appetitu, ideo dicuntur vanæ & malæ, atque in odium factæ, in tentationem animabus hominum, & in muscipulam pedibus insipientium.

Hinc propterea fit, ut licet possent bona temporalia, honores & dignitates licite appeti, quæri & conservari, non modò ad hanc vitam temporalem, sed & etiam ad æternam; melius tamen deseruntur & contemnantur, quia plus valent & proficiunt contempta quàm possessa. Vix unquam tota vita plurimis actibus promotus ad dignitates promerebit, quod uno semel actu is merebitur; qui omnia sua præ-

sentia & futura reliquit effectum, vel affectum.

Atque hujus eminentis Christi scientiæ tres sunt veluti classes: *Bethleem, Nazareth, & Calvaria*. Disces in Bethleem abstinere superfluis aut necessariis, si quando permittat Deus. Disces in Nazareth bene uti concessis. Disces in Calvaria, sustinere defectum rerum omnium, exemplo illius qui cùm dives esset, propter nos egenus factus est, ut illius inopia divites esse possent. O veras salutis divitias, sic scire & humiliari, & abundare; ubique & in omnibus institutum esse, & satiari & esurire, & abundare, & penuriam pati, & omnia posse in eo qui nos confortat.

Ad Evangelium Feriæ de Christo Pastore, ac ejus ovibus quarum est ostium, ex Joannis decimo, videnda tota hebdomada 21. in 4. parte.

FERIA QVARTA. DE PRIMO MIRACULO QUOD refertur ab Apostolis factum:

Et de dono Consilii.

Petrus & Ioannes ascendebant in templum, ad horam orationis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex utero matris suæ, bajulabatur, &c. Act. 3.

VERITAS PRACTICA.

IN PUNCTUM.

Qui cum affectu in composito Deum consulit, non Deum sed Deo consulit.

Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur.

Ratio est, quia is Deo dare velle consilium dicitur est, qui pro affectu nimio quem circa rem habet aliquam, vellet Deum permovere potius ad suum affectum, quàm suum affectum subicere divini voluntati.

Sed qui cum affectu in composito Deum consulit, sic vellet ad se permovere Deum. Ergo ille non Deum sed Deo consulit. Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur. Quod cùm sit supra modum audax & impium, cavendus omnis affectus accedenti ad Deum, qui non sit conformis ejus consilio & voluntati.

Am dictum erat ab Historico factio, multa prodigia & signa per Apostolos in Jerusalem fieri, unde metus erat magnus in universis, sed quod primum narratur certum & determinatum miraculum, sanitas illius viri est, qui claudus ex utero matris bajulabatur, quem ponebant quotidie ad portam templi qua dicitur speciosa, ut peteret elemosinam ab introeuntibus in templum. Is cum vidisset Petrum & Ioannem incipientes introire in templum, rogabat ut elemosinam acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Ioanne dixit, respice nos; at ille intendebat in eos sperans se aliquid accepturum ab eis. Petrus autem dixit, argentum & aurum non est mihi, quod autem habeo, hoc tibi dabo; in nomine Iesu Christi Nazareni surge & ambula. Et apprehensa manu ejus dextera, allelavit eum, & protinus consolidata sunt bases ejus & plantæ. Et exiliens stetit & ambulabat.